

Хом'ячок-утікач

КУПИТИ

До ветеринарної лікарні «Ковчег» сестри-близнючки принесли млявого хом'ячка. Єдине, з чим можуть погодитися дівчата - це те, що з їхнім улюбленцем щось не так. Коли бідолашний хом'ячок Гризько втікає, всі повинні згуртуватися, аби знайти його - навіть близнючки! Але це ще не все... Амелії та Сему необхідно знайти дім ще для одних домашніх улюбленців, які виросли більшими, ніж очікувалося.

Чому варто читати:

Добрі та захоплюючі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям, повагою та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книг.

Люсі Деніелс

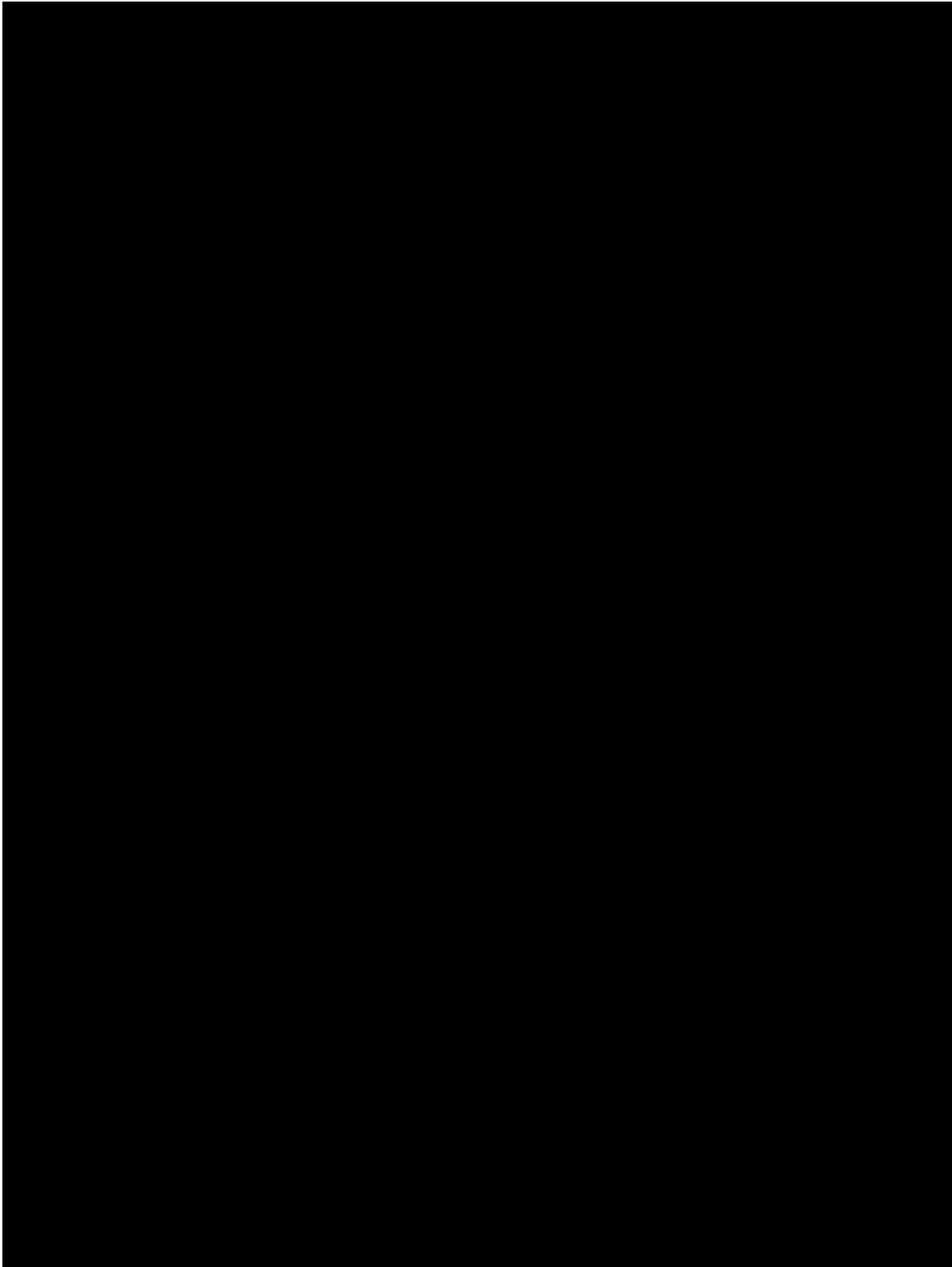
ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Хом'ячок утікач

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Хом'ячок утікач

Lucy Daniels
Animal Ark
RUNAWAY HAMSTER

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Особлива подяка Джанет Бінгем
за Джека та Скарлетт

Люсі Деніелс
Хом'ячок утікач [Другий цикл. Книга шоста]
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Аліни Комісарової*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., художнє оформлення, 2021

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7877-25-6

Аннотація

До ветеринарної лікарні «Ковчег» сестри-близнючки принесли млявого хом'ячка. Єдине, з чим можуть погодитися дівчата — це те, що з їхнім улюбленцем щось не так. Коли бідолашний хом'ячок Гризько втікає, всі повинні згуртуватися, аби знайти його — навіть близнючки! Але це ще не все... Амелії та Сему необхідно знайти дім ще для одних домашніх улюбленців, які вирости більшими, ніж очікувалося.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ перший

— А ось і твоя вода, Димку, — Амелія Гейвуд прикріпила пляшку до клітки. Пухнастий сірий кролик перестав жувати сухий корм, помітивши водичку, і зробив ковток. Дівчинка погладила його носик через металеву сітку.

— Ти став таким жвавим після того, як тебе вилікували.

Сем Бакстер, найкращий друг Амелії, поставив миску із собачим кормом у сусідню клітку і попестив жорсткошерстого тер'єрика. Маленький песик обережно заметляв забинтованим хвостиком.

— Рубі теж значно краще, — повідомив хлопець. — Думаю, сьогодні вона поїде додому.

Суботнього ранку Амелія із Семом були в «Ковчезі», ветеринарній лікарні Велфорда. Вони допомагали в готелі — кімнаті, де тварини перебувають певний час до повного одужання.

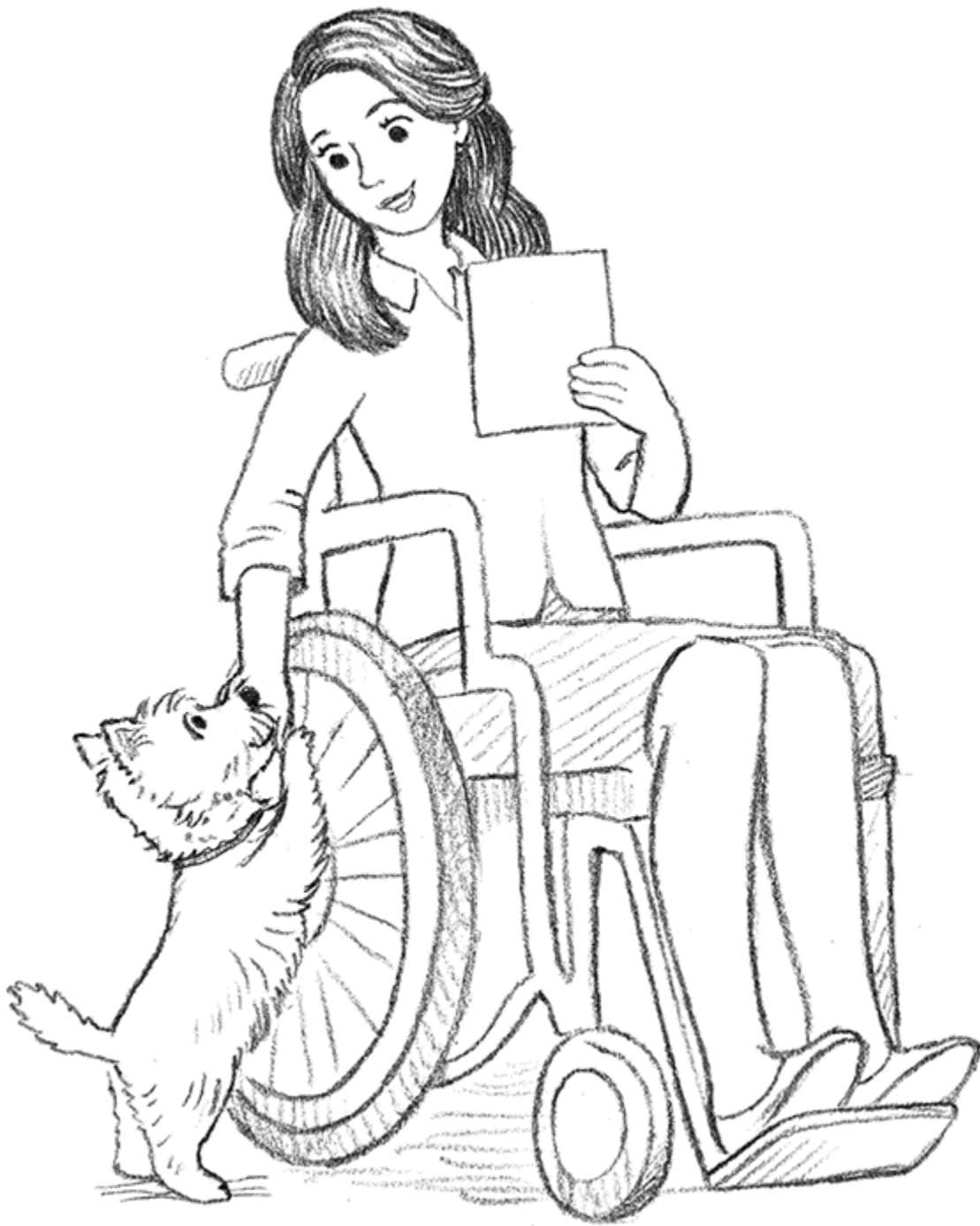
«Ковчег» був найулюбленішим місцем дівчинки. Амелія із Семом наполегливо працювали, аби довести ветеринарам, містеру і місіс Гоуп, що вони можуть піклуватися про тварин не гірше за них. Діти навідувалися туди на вихідних і майже щодня перед школою. Щоразу на порозі «Ковчеха» Амелію охоплювало хвилювання.

— Усе готово, — сказав Сем. — Ходімо покличемо Мака, а то щось він притих. Сподіваюся, не шукає неприємностей на свого хвоста!

Маком звався тер'єрчик Сема.

Коли діти ввійшли до приймальні, то побачили песика, який став передніми лапками на підлокітнику інвалідного візка Джулії Камінські. Адміністраторка сміялася, лоскочучи його пухнасту білу мордочку. Песик висолопив язика, а його куций хвіст метляв з боку в бік. Джулія всміхнулася Сему й Амелії.

— Я не можу встояти перед цим цуценям!

— А він — перед вами! — усміхнувся Сем.

Чоловік зі щетиною на обличчі штовхнув плечем входні двері «Ковчега». Діти впізнали його. Це був містер Сільва, власник індійського ресторану у Велфорді. Він ніс клітку для хом'ячків. За ним

увійшли його доньки — Олена й Софія, на два роки молодші за Амелію та Сема. Хоча дівчата й були близнючками, але відрізнити їх було можна геть просто — Олена з темним хвилястим волоссям, зібраним у хвіст, і в сукні, тоді як Софія — з короткою стрижкою та в джинсах.

— Добрий день, Джею, — привітно сказала Джулія. — Привіт, дівчатка. Кого ви принесли до нас сьогодні?

— Нашого хом'ячка Гризька, — сказала Олена. — Він погано почувається.

— Не погано, — відказала її сестра. — Просто він не голодний.

Містер Гоуп визирнув з оглядової кімнати:

— Це Гризько? Можете його заносити.

Амелія хутко зробила крок уперед та притримала двері для містера Сільви. Потім вони з Семом стали біля оглядового столу, щоб бути на

підхвати в містера Гоупа, якщо йому що-небудь знадобиться.

— Я так розумію, що Гризько зовсім не їсть? — дійшов висновку лікар. — І як довго це триває?

— Близько тижня, — відповіла Софія.

— Ні, — похитала головою Олена, — ще довше.

— Він дуже схуд, — додав містер Сільва.

— Які ще є симптоми? — далі розпитував містер Гоуп.

— Гризько став млявим, — відповіла Олена.

— Він такий тільки тоді, коли ти грубо з ним поводишся, — прокоментувала Софія.

— І зовсім я не груба з ним! — відрізала сестра.

— Дівчатка! — вигукнув їхній батько. — Не сперечайтесь, будь ласка.

Доньки похмуро кивнули.

Містер Гоуп відчинив клітку й дістав звідти сонного золотистого хом'ячка. Гризько спросоння повільно моргнув і просунув ніс між пальцями ветеринара, ніби намагався заритися назад у затишне гніздечко.

— Нумо, огляньмо його зубки й защічні мішечки, — запропонував лікар і взяв хом'ячка за загривок великим і вказівним пальцями однієї руки, а другою рукою обережно перевернув його догори дригом.

Гризько роззявив писочок і показав чотири довгих гострих зубики та сильний язичок. Амелія помітила, що за щоками в нього є мішки з рожевої шкіри, які, як вона знала, призначалися для зберігання їжі.

— Зуби в гарному стані, не переросли, — повідомив містер Гоуп.

— Але ж вони жовті, — здивувалася Софія. — Мій стоматолог каже, що жовті зуби — це погано.

— У людей — так, — відповів ветеринар, — але в хом'яків вони й мають бути такого кольору.

— Бачиш? Я ж тобі говорила! — штовхнула сестру ліктем Олена.

— Його ротик і носик у порядку, — вів далі містер Гоуп. — Але Гризько дуже худий. Він п'є достатньо води?

— Так, — сказала Олена.

— Ні, — перебила її Софія.

Ветеринар запитально подивився на близнючок.

— Ну, іноді, — зізналася Софія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ